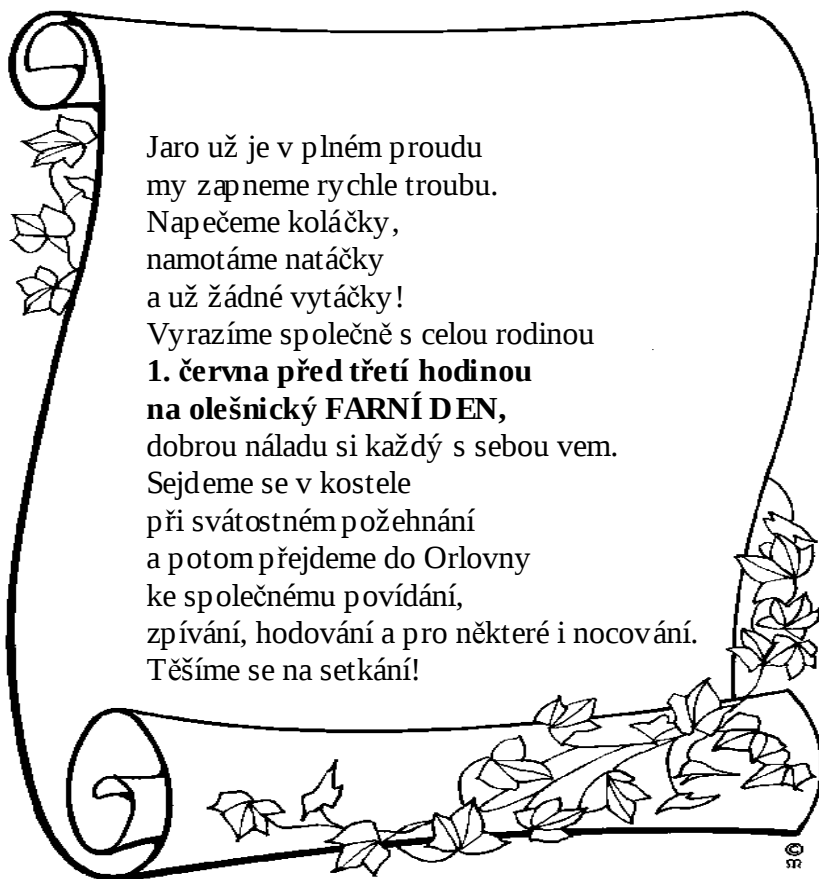

SPOLUČNOST
COSTOM

Květen 2008

Milá farnosti,

vše okolo nás rozkvetlo ve své kráse a nyní se zračí množstvím půvabu, barev, třípytu, jasů svědčících o nepřebornosti díla svého Tvůrce. Jako farnost jsme tomuto dění nezůstali stranou, i u nás jedna aktivita střídala druhou a tak plnými doušky bylo možno vychutnávat tep života farního společenství. Srdce bušilo jak o závod a nebýt mladosti křesťanského života, muselo by přinejmenším snést nějaké to srdeční pozachvění.

Mezi činnostmi, do nichž se naše farnost zahalila, patří v první řadě dění nejbližší eucharistii. Z našeho středu přistoupí letos dvanáct dětí k prvnímu svatému přijímání. Je jich dvanáct jako počet čísel apoštolů. Těch čísel a jmen, kterým se podařilo získat Kristu brány všech míst a zemí. Osobně mám velkou radost z toho výčtu mladých lidí, mladých nejen věkem, ale hlavně mladých srdcem. Z apoštolů byl každý trochu jiný, barvitost jejich životů podle evangelií odpovídá i různým povahám našich dětí.

Je na místě, abych jim jménem celého našeho farního společenství popřál, aby nikdy neztratili odvahu Bohu věřit a očekávali od něho hojnost požehnání. Těch dvanáct prvních následujících Krista v něho nejenom věřilo, ale hlavně od něj očekávali spoustu zaslíbení. Zde se trochu lišíme od apoštolů, kdy v Krista věříme, ale na rozdíl od nich od něj již častokrát nic nečekáme.

Přeji těm našim dvanácti apoštolkám a apoštolům, aby měli vždy nejen bezmeznou víru v Krista Pána, ale taky aby očekávali ve svém životě vyplnění všech zaslíbení, které Kristus dal těm, kdo v něho věří. Ať se stanete živými svědky víry, té víry, která aktivně počítá s přítomností Ježíše ve svátostech života!

Rád bych pozval celou farnost k oslavě prvního svatého přijímání na neděli 1. června. Je to zároveň Den dětí a jak jinak jej lépe oslavit, než když vaše dítě přijme Krista.

Následně k utužení všeho dobrého mezi námi bude tento den dnem farním.

Začneme dopoledne mší svatou v 10.30, kdy děti přistoupí k prvnímu svatému přijímání, pokračovat budeme odpoledne v 15.00 svátostným požehnáním a následně oslavou probíhající v prostorách Orlovny.

Těším se na setkání s vámi.

Váš otec Pavel

Vám všem děkuji, že od své farnosti neustále něco očekáváte!

Na následujících stránkách bych rád představil Marcela Puváka a jeho působení v televizi Noe. Potkali jsme se během jeho půlroční praxe na fáře v Blansku za mých kaplanských let. Tehdy se zrodila televize Noe a hledali vhodné a schopné spolupracovníky, volba padla na Marcela a tak přichází do ostravsko-opavské diecéze, kde bude letos v červnu vysvěcen na jáhna. Nezbyvá než jej podpořit modlitbami a televizi popřát co nejvíce spokojených diváků.

Zkus se nám kratičce představit.

Je mi 29 let, pocházím ze Slovenska a po maturitě jsem sedm let studoval teologii v Itálii. Pak jsem se dostal nejprve na rok a půl do olomouckého kněžského semináře, pak na půl roku do farnosti Blansko a od října 2006 mám na starosti náboženské vysílání v televizi Noe.

Máš na starosti přenosy mší v televizi Noe. Jak vypadá taková návštěva z farnosti u vás v Ostravě, na co se můžeme těšit, kdybychom přijeli?

Televize Noe od začátku svého vysílání přináší svým divákům každou neděli v 10.30 mši svatou. Přenosy jsou vždycky náročné, ale přesto si uvědomujeme jejich hodnotu: jsou příležitostí pro všechny nemocné i ty, kdo se z jakéhokoli důvodu do kostela nedostanou. Alespoň prostřednictvím televize tak mohou naslouchat Božímu slovu. Jistě, televizní štáb by mohl jezdit přímo do farností, ale to by se přenos několikanásobně prodražil a technicky by byl mnohem náročnější. To, že křesťané z různých farností přijíždějí přímo do sídla televize Noe, má několik výhod: tou hlavní je možnost prohlídky studií a vůbec celé televize, a také beseda s ředitelem, otcem Leošem Ryškou, o tom, proč a jak zakládal TV Noe a jak to v takové „televizní kuchyni“ vypadá.

Vím, že máš v TV Noe na starosti ještě i jiné pořady. Které to jsou, můžeš je přiblížit?

Kromě koordinace nedělních bohoslužeb se každý týden překladem z italštiny podílím na přípravě zpravodajského pořadu Octava Dies. Ale hlavně se starám o veškeré přenosy bohoslužeb či generálních audiencí se Svatým otcem, kde kromě mého slovenského hlasu diváci slyší český překlad obětavé sestry Ludmily Němcové, salesiánky. Součástí náboženské redakce, kterou vedu, jsou také besedy u kulatého stolu na různá témata a já k těmto pořadům připravuji scénář.

V čem spočívá taková příprava, tedy konkrétně pro tebe?

Organizace přenosu jedné nedělní bohoslužby je práce na několik měsíců dopředu, protože i televize i farnost se na každý takový přenos musí důkladně domluvit. Pro mě to znamená spojit se s knězem ohledně liturgie či kontaktovat scholy, které budou zpívat. Když se řekne zpravodajský pořad Octava Dies, hned se mi vybaví, že ode dne, kdy se na jeho výrobě podílím (více než rok), jsem nikdy

neměl v pátek večer volno. Právě v pátek večer totiž, týden co týden, trávím 5-6 hodin pozdě večer v televizi a překládám jedenáct stran textů z italštiny do češtiny, aby se v sobotu mohlo dabovat české znění, které v neděli přinášíme na televizi. Scénář k besedám u kulatého stolu se rodí postupně, avšak příprava živého vysílání začíná také alespoň měsíc předem.

Jsi taky komentátorem středečních audiencí se Svatým otcem. Když jsi mi popisoval, jak takový přenos probíhá, obdivoval jsem tě, jak to všechno zvládneš. Nechceš i našim farníkům a určitě mnohým divákům přiblížit zákulisí?

Když komentujeme generální audienci či nedělní promluvu Svatého otce před polední modlitbou Anděl Páně, nejsme v Římě, ale ve studiu v Ostravě. Většinou nám z Vatikánu dvacet až třicet minut před přenosem posílají i originální texty promluvy Svatého otce, ale třeba v poslední době nám už třikrát po sobě neposlali vůbec nic, čili člověk musí být v každém případě připravený na to, že bude překládat skutečně simultánně. A to je nesmírně náročné, především na psychiku, neboť v podstatě musíme Svatého otce poslouchat a zároveň do toho mluvit, aniž by on dělal přestávky. Samozřejmě, že mnohdy nevíme, co se vůbec bude dít, a tak musí člověk improvizovat a zachovat si chladnou hlavu. I když pozorný divák tu naši trému často cítí...

Co tě nejvíc oslovuje na tvé práci a na TV Noe?

Aniž bych po této práci někdy toužil, jsem nesmírně rád, že své hřívný mohu nabídnout pro dílo evangelizace v křesťanské televizi. To, co dělám, je pro mě služba, jako může být službou také práce v nemocnici, v církevní škole či ve vězení. Je dobré, že pro šíření evangelia máme tak úžasný prostředek, jakým je televize Noe, kterou nám mnoho zemí může právem závidět. Budou-li k ní věřící i nevěřící přistupovat jako ke zdroji dobrých zpráv, bude to další důvod k radosti všech, kdo program i zázemí této televizi tvoří.

Připojíš nám na závěr nějaké osobní pozvání k návštěvě a sledování televize Noe?

Jít na mši svatou doma ve farnosti nepřináší většinou žádné komplikace. Cesta do Ostravy naopak může pro někoho znamenat celodenní výlet nebo pouť, pro jiné příležitost být v televizi, pro další třeba možnost podívat se do zákulisí, kde se dobré zprávy tvoří, vidět, jak vypadají studia, zúčastnit se besedy o historii TV Noe... Důvodů, proč jet, je mnoho. Pamatujme ovšem ještě na jeden hlubší rozměr této návštěvy a mše svaté z Ostravy: prostřednictvím televize budeme alespoň jednou tvořit duchovní rodinu se starými a nemocnými z Česka i ze Slovenska, kteří nemohou být v kostele ani ve své farnosti, tím méně v Ostravě, ale také touží slyšet Boží slovo a vidět živou, modlící se farnost. Prostřednictvím televize Noe se jim tuto možnost budeme snažit spolu s vámi zprostředkovat. Dosavadním divákům z vaší farnosti děkujeme za přízeň a v neposlední řadě i finanční podporu a na ty, kdo se příjem TV Noe teprve chystají pořídit, se těšíme. O tom, co všechno se dá na naší stanici sledovat, i mnohem víc, se dozvíte 8. června v Ostravě!

Za rozhovor děkuje o. Pavel

8/6

Bázeň před Hospodinem oblažuje srdce, dává veselí, radost a dlouhý věk.
(Sir 1,12)

V lidském životě nezíská člověk nic zadarmo, ale o všechno musí usilovat, a proto ani správné prožívání stáří neumí člověk automaticky, ale musí se učit přijmout skutečnost, že už má za sebou podstatnou část života a že se proto musí umět vyrovnat s tím, že na jeho místo nastoupili lidé, kteří jsou podstatně mladší, plní energie a touhy v životě něco dokázat. Starý člověk jim nemůže závidět ani nemůže být stále nespokojený a litovat, že v mládí neměl takové možnosti, jaké mají mladí lidé dnes, protože kdyby tak jednal, škodil by sobě a do společnosti by přinášel nespokojenost a neklid.

Na stáří se nikdo nemůže dívat jen jako na období, které je naplněno pouze bolestí a těžkostmi, ale i jako na období, ve kterém jsou i radosti, které jsou pochopitelně jiná, než u mladých lidí. V této době má každý člověk víc času a může se zamyslet nad tím, co prožil a co prožívá, a může všechno hodnotit nezaujatým pohledem, a proto objektivně. Když si uvědomí, kolik dobra ve svém životě od Boha dostal, může nechat svoji duši proniknout vděčností za všechno a setrvávat klidně v tomto stavu. Stejně může klidně setrvávat v radosti, která je důsledkem toho, že se mu něco podařilo nebo že mu někdo nečekaně prokázal službu, se kterou nepočítal a která mu hodně pomohla. Důvodů k radosti je hodně a mohou to být běžné věci každodenního života, ale musíme se na ně umět dívat a vnímat je. Tak vnímat svět a události vyžaduje námahu, ale stojí to za vynaložené úsilí. Když budeme vidět za vším Boží dobrotu a lásku k nám, bude nás to naplňovat vnitřním pokojem a jistotou, že Bohu na nás záleží a že nás nikdy neklame.

I když je člověk starší, musí mít stále něco, na co se těší. Nemusí to být nic mimořádného. Může to být setkání se známým člověkem, se kterým nás spojují společné zájmy anebo kus společně prožitého života. Když není možné se setkat osobně, stačí často telefonický rozhovor nebo dopis. Dokud je člověk schopen číst, může mu hodně radostných chvil přinést dobrá kniha, při jejíž četbě nemusí spěchat, ale může klidně aplikovat přečtené na svůj život.

Častým důvodem nespokojenosti starých lidí je pocit samoty a dojem, že jsou opomíjeni a zbyteční. Zapomínají, že lidé kolem nich jsou ještě zaměstnaní, jsou větší část dne mimo domov, a když se vrátí, mají hodně povinných prací, které je plně vyčerpávají. Z jejich jednání neplyne, že nemají zájem o staré lidi, ale skutečnost, že už na to nestačí. Proto je třeba být velkorysý a ocenit všechno, co pro nás ostatní dělají a nemít přehnané požadavky.

Když budeme mít opravdový zájem a snahu, podaří se nám prožívat každé období našeho života tak, aby to bylo přínosem pro nás i pro lidi, se kterými jsme ve styku. S Boží pomocí se nám podaří překonat i nepříjemné nebo těžké chvíle našeho života.

O. Josef Šik

Slavili jsme společně

Někdy se mi zdá, že jakoby naše famost vůbec nevychází z nějakých oslav a slavností. Ono to ale vlastně není zdání. Církev je známá tím, že slaví. Vzpomínám si, jak mi jednou moje sestra řekla: „No jo, vy křesťani furt něco slavíte.“

Církev slaví. Slaví, protože má co slavit. Slaví každou neděli, protože si připomíná tu úžasnou skutečnost vzkříšení a vykoupení. V každé správné rodině se slaví. Narozeniny, jmeniny, výročí svatby ... a další významné události. A Církev je přece také rodinou.

V neděli 30. března 2008 jsme měli možnost oslavit významné jubileum otce Ladislava Tichého. Snad mohu říct: jednoho z nás. Bylo tomu již 60 let, co právě v Olešnici spatřil světlo světa a započal svoji pozemskou pouť.

Přestože většinu svého času v současnosti tráví mimo Olešnici, rád se sem vrací a je milé, že jsme jeho narozeniny mohli spolu oslavit takto. Ta neděle byla navíc nedělí Božího Milosrdenství. A slavnost to byla opravdu krásná a důstojná.

Těsně před jejím začátkem v sakristii vládlo ono zvláštní vzrušení, které takové chvíle provází. Ministranti doladřovali poslední detaily svých slavnostních rouch, upřesňovali si svěřené úkoly a s mímou nervozitou vyhlíželi pana faráře. Vyhlížel ho i otec Ladislav, jelikož byl „velícím důstojníkem“ navlečen do ornátu bez štóly. Přestože byl panem kostelníkem s tajemným úsměvem na rtech opakovaně ujišťován, že štólu přiveze pan farář, nebyla mu tato okolnost evidentně příjemná.

Vzápětí se ve dveřích objevily rozzářené postavy pana faráře a jáhna Kince. I se štólou. A ne ledajakou. Byla to štóla přesně pro tento den. Originál polská s obrazem Božího milosrdenství, svaté Faustyny a nápisem „Ježíši, důvěřuji Ti“ v jazyce země původu.

Vypadalo to, že slavnost může začít. Neblaze se však projevila slabina naší doby - přetechnizovanost. Klasickým zápalkám v naší sakristii totiž již odzvonilo a byly nahrazeny jedním z nejmodernějších modelů zapalovačů. Jak se však ukázalo, v současné chvíli poněkud vyhořelým, jelikož postupně ztratil schopnost zažehnout opakovaně uhasínající svíci.

Slavnostní liturgický průvod tak byl nucen vkráčet do chrámu s tímto drobným defektem. Naštěstí posledním. Žádný další zádrhel neubral slavnosti na důstojnosti. Lví podíl na tom má i chrámový sbor svým zpěvem.

Je asi těžké právě v takový den kázat. Člověk má co sdělit a chtěl by toho říct hodně. Hloubka myšlenek snad mohla být trochu zastíněna délkou promluvy. Zejména u mladší části posluchačstva. Je to holt potíž s námi „posluchači“.

Hezkým momentem bylo závěrečné blahopřání otci Ladislavovi za nás famíky. Slova paní Sobotkové byla opravdu přiléhavá a jistě mluvila z duše mnohých z nás. Ani se nebudu pokoušet vás přesvědčit o tom, že nebyla dlouze chystaná týden dopředu, ale byla dílem okamžiku, naladěnosti a Ducha Svatého. Jako dárek otec Ladislav obdržel Bibli psanou v řečtině.

K dovišení takové slavnosti skutečně patří ono vykrmené tele, o kterém mluvil otec Pavel, a vůbec nevadilo, že bylo nahrazeno kůzletem.

Otci Ladislavovi vyprošujeme hojnost Božího požehnání v jeho službě i díle a těšíme se, až mezi své zase zavítá.

Josef Kánský

Pout' k Božímu milosrdenství

Po celém týdnu nevlídného studeného počasí, přišel 30. březen - neděle Božího milosrdenství. Byl to první krásný slunečný den.

Při nedělním kázání jsme se dověděli radostnou zprávu: Vysočina má dnes obrovský svátek. O tom, že je to skutečně pravda, jsme se mohli brzy přesvědčit.

Odpoledne o půl druhé odjížděl z Olešnice autobus s poutníky v čele s otcem Pavlem do Slavkovic u Nového Města na Moravě. Tam totiž brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle světil nově postavený poutní kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny. Poutní kostel s tímto zasvěcením je první v naší zemi. Tato nádherná moderní stavba byla dokončena po třech letech

usilovné a obětavé práce mnoha lidí. V kostele je obraz Božího milosrdenství, který v únoru 2008 posvětil ve Vatikánu svatý otec Benedikt XVI. Této slavnosti bylo přítomno velké množství věřících, kněží, jáhnů, ministrantů i mládeže v krojích. Pan biskup nejprve promluvil o tom, co je to vlastně kostel a jaké má poslání, že v kostele máme obnovovat společenství s Kristem, protože takto budeme připraveni obnovovat i společenství mezi sebou, abychom tvořili jednu rodinu u tohoto obětního stolu. Potom posvětil kostel, uložil ostatky sv. Faustyny do schránky pod svatostánkem. Relikviář s ostatky byl dovezen z Krakova z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 17. dubna 2004. Po slavné mši svaté, kterou celebroidal otec biskup, následovala promluva pana děkana z Nového Města P. Daňka, ve které vyjádřil poděkování a obdiv všem, kteří se na stavbě podíleli. Na závěr promluvil otec Pavel Habrovec - hlavní iniciátor stavby, na jehož bedrech ležela největší tíha starostí při budování tohoto díla. Poděkoval všem a hlavně Pánu Bohu za toto nové poutní místo v naší vlasti. Pozval všechny na pout', která se zde bude konat každoročně na neděli Božího milosrdenství a na mše svaté, které budou každou třetí sobotu v měsíci v podvečer.

Na závěr jsme všichni ochutnali výborné pout'ové koláčky a tak jsme se tělesně i duševně nasyceni vydali na zpáteční cestu domů.

Jaroslava Kolářová

Pěší pout' do Cách

Poslední hodinu jsme putovali přímo za sluncem, které se nyní již sklonilo za obzor. 777 km v nohách, přesto i zítra budeme pokračovat na západ, pro změnu následováním svého sínu. Dnešní den konečně nepršelo. Snad se při své cestě míří až k bývalému trojmezí Německa, Belgie a Nizozemí budeme moci konečně řídit pohybem většího nebeského světla.

Sedmičky kilometrovníku vyzývají k ohlédnutí se za našimi poutěmi k sedmi látkovým ostatkům, respektive k Ježíši, Marii a Janu Křtiteli - pravost oněch relikvií je samozřejmě až na posledním místě. 2014, 2021, letos tedy potřetí. Bude to právě 20 let, co jsme se dozvěděli o prastaré poutnické cestě mířící do Cách, kde dal vystavět Karel Veliký na konci osmého století osmiboký chrám Panny Marie, do kterého přenesl z Cařihradu sedm relikvií.

Dopolední pošmourná Olešnice dýchala tehdy na jaře L.P. 2008 klidně a pravidelně v naivní důvěře, že svět pojede po stejné koleji, na kterou s rachotem dosedl v devadesátých letech minulého století. Setkání, které nás vyvedlo na středověkou poutní cestu, se tuším odehrálo v dolní části Orlovny. Nevím, zdali už tehdy byly na světě ty báječné nápady, které vedly k dnešní podobě využívání tohoto komplexu, možná se teprve dokončovaly rekonstrukce, každopádně se dole už šťastně zabydlel Hastmánek. Sál plný židlí, stará promítačka a především slavkovický rodák P. Jan Peňáz a řady (kromě první přirozeně) zaplněné vrstevníky jeho tří cášských spolupoutníků.

„Dobrý večer. Prosím Vás, nemáte trochu vody? Já mám takovej hlad, že bych u Vás aji přespál.“ Tahle upřímná poutnická věta mně utkvěla v paměti. Byla tehdy jiná doba, poutníci nebyli všude vítáni. Dnes náš západní výběžek asijského kontinentu, který vždycky budeme nazývat Evropou, stmelují společné hodnoty. Až díky suchým východním větrům si mnozí vzpomněli na evropské kořeny. Přednáška P. Peňáze na ně ukazovala už před dvaceti lety. Napadá mě, že jsme možná ani neřekli lidem, kteří setkání s ním zajistili, Pán Bůh zaplat'...

Václav Plíhal

Ministrantský výlet do Křtína

V neděli 6.4. jsme my, členové ministrantského klubu Mesknabo, vyrazili do Křtína podívat se na modely vláčků. Odpoledne jsme to vzali směr Boží Muka a Ústup, kde jistí ministranti nebyli schopni zjistit, kde jsme na mapě, protože „Houstup“ na mapě nebyl.

U Bačovských nás uvítala místnost, do které jsme se kvůli rozkolejší sotva vešli. Ale to, co jsme uviděli, stálo dle mého názoru za to. Rychlíky, historické vlaky, motoráky i nákladní vlaky a to všechno jezdilo v malebné kopcovité krajině plné tunelů, kopečků dokonce se dvěma mosty, zříceninou hradu a městem z vystřihovánky z časopisu ABC. Napodobené nebyly jen vlaky a krajina, ale i řízení dopravy - například předjíždění na jednokolejné trati. Když se předvedlo všech zhruba pět set vagonů i mašin a na závěr projel plně naložený, patnáctivagonový - jeden metr dlouhý nákladní vlak, odebrali jsme se plni zážitků na cestu domů. Tentokrát rychleji - auty.

Vojta Novotný

Z deníku olešnické misionářky

Čtvrtek 3. dubna 2008

19:55

Milý deníčku, zítra bude úplně úžasný den! Půjdu do školy jen na tři hodiny!!! Odpoledne pojedeme do Špindlerova Mlýna na setkání misijních klubek. Před chvilkou jsme s mamkou dobalily věci, příště si to radši nachystám sama. Teď musím táhnout takové zbytečné věci jako je ručník, hřeben, náhradní ponožky a tak... No nic, půjdu spát, abych náhodou nezaspala.

Pátek 4. dubna 2008

11:23

Tak a mám po vyučování. Za chvíli pojedeme do Letovic, kde máme sraz s ostatními. Už se strašně moc těším!!! Doufám, že si v autobuse budu moct sednout s Helčou nebo s Luckou.

12:39

Konečně jsme nastoupily do autobusu. Petra nahlásila řidiči, že nás jede šestnáct polovičních a tři celé. Ten řidič byl asi slepej, protože jsme tam byly všechny celý a stejně nám to uznal. Pojedeme dva a půl hodiny až do Hradce Králové. Všechny jsme se nějak zabavily. Holky na pětce vymýšlí, jaká mučednická smrt je nejlepší k tomu, aby se člověk stal co nejdříve svatým, a holky vpředu zase hrajou hru Poznej historickou osobu. Nechápu, proč se ten pán, co sedí přes uličku, pořád tak směje ... Asi má dobrou náladu ...

16:46

... A jedeme do Vrchlabí! Patřím mezi ty šťastnější, kteří stojí na obou nohách (vlastních) a proto můžu psát. Autobus je úplně nacpaný. Petra šla zase koupit jízdenky a Markéta, Maruška a Helča se snaží nacpat krosny do zavazadlového prostoru. Paní řidička zavírá dveře a frčíme! Cesta to byla doopravdy akční. Eliška, která stála úplně u dveří, na jedné zastávce z autobusu vypadla, ale byla odchycena a vrácena zpět, a tak jsme pokračovali v plném počtu dál...

17:50

... Z Vrchlabí do Špindlu byla cesta nejlepší. Bylo to jen kousek a navíc jsme seděly. Jo, a zapomněla jsem říct, že jsem nakonec seděla jednou s Luckou a jednou s Helčou, takže to bylo dobré! ... Ve Špindlu jsme se zeptaly řidiče, kudy se jde na Erlebachovu boudu. Pan řidič si nás prohlídl a řekl, že jsme se snad zbláznily, když chceme jít pěšky (bylo to asi 10 km do kopce a byla docela zima). Naštěstí pro nás přijel otec Šlégr a paní Tomášková, takže jsme dojely až před chatu. Paní Tomášková nám prozradila, že na večeri budou buchtičky s krémem. Mňam ...

20:59

... Milý deníčku, omlouvám se, že píšu tak pozdě, ale musely jsme se ubytovat, pak jsme šly na večeri a na program. K té večeri: těšila jsem se na buchtičky s krémem a pak se mě paní číšnice zeptala, jestli chcu i polívku nebo jen šodó. Sice nevím, co to je, ale řekla jsem, že šodó. Ale potom jim asi to šodó došlo, protože

donesla buchtičky ... Potom se představila všechna misijní klubka, která tam byla, a ještě jsme se podívaly na film o Malawi. Máme fakt luxusní pokoje. Je tady i záchod a koupelna, takže si můžeme ají vyčistit zuby. Maruška s Luckou se jdou vysprchovat, tak jdu asi taky ... Dobrou.

Sobota 5. dubna 2008

6:15

Ach jo. Budíček je až v sedm hodin. Všichni už jsme ale vzhůru a střídáme se v koupelně, i když oficiálně ještě spíme. Nemůžem se dočkat programu. Normálně pod umyvadlem je koš na odpadky. Prostě luxus. Za chvíli jdeme na snídani ...

7:15

Asi prasknu. Mohli jsme sníst všechno, na co jsme měly chuť, a bylo to zadarmo!!! Dala jsem si s Katuškou a Markétkou závod, kdo toho sní víc, ale trumfla nás Áďa. Chtěly jsme ji dohnat, ale Markéta nám to zakázala a vyhnala nás z jídelny, takže jsem stihla jen tři misky müsli, dva rohlíky ze salámem, jablko a nějakou tu buchtu. Čeká nás výlet, tak to snad vychodíme ...

12:58

Dopoledne bylo perfektní. Po společné modlitbě jsme šly ven. Jedna půlka šla s Petrou a Maruškou na túru k Petrově boudě a naše druhá zůstala s Helcou a Markétou u chaty. Nemysli si, že jsme se flákaly. Vyšlapávaly jsme totiž ve sněhu nápisy a byla to fakt fuška. Asi kolem jedenácté jsme se vrátily na pokoj a hrály hru Co bys dělal kdyby. Je to úplně senza hra. Čekaly jsme, až se vrátí druhá skupinka, abychom šly na oběd zároveň. Čekání jsme si krátily nejen hrou, ale taky sledováním dvou policistů, kteří se sem přišli najíst. Jeden z nich se nás zeptal: „Co je, kočky?“, tak jsme utekly na pokoj. No jo, nikdy nevíme, kdy se nám taková známost bude hodit. K obědu byla vynikající svíčková a nebylo jí zrovna málo. Naštěstí jsme měly polední klid až do tří. Ten jsme celý strávily česáním extra-super-extrémních a originálních účesů. (Nechápu proč se mně ta malá holčička na chodbě lekla) ...

22:30

... Konečně jdeme spát. Odpoledne bylo ještě nabitější než ráno. Prvně jsme se rozdělily do tří skupinek. Třináct holek šlo vyrábět dárky, tři šly hrát hry a tři pomáhaly s přípravou mše. Já jsem byla na vyrábění dárků a bylo to fakt super. Akorát jsme málem nestihly mši, protože jsme si myslely, že začíná až v 17.30, a ona začínala o půl hodiny dřív. Naštěstí pro nás přiběhly Adélka s Maruškou. Pak ale nastala další komplikace – měly jsme zavřené boty v kotelně, kde jsme si je daly sušit. Takže Terežka běžela sehnat klíče a pak jsme utíkaly všechny na mši ... stihli jsme to!!! Po mši byla večere a pak program. Tam jsme se mohli otce Šlégra ptát na cokoli a pak nám promítl nějaké fotky ze své poslední misijní cesty. Asi u sedmé otázky jsem usnula, ale jinak to bylo zajímavé. Celej den jsme čekaly až přijedou z Proglasu, protože Eliška a Adélka se přihlásily na rozhovor, ale nedočkaly jsme se ...

Neděle 6. dubna 2008

7:03

Cože? To už máme vstávat? Ach jo.....

7:25

Nikdo ještě není umytý. Liduška zabrala koupelnu. Helenka se šla podívat, jestli se jí něco nestalo.

7:33

Záhada vyřešena. Liduška si skládala oblečení. Akorát do koupelny vlezla Janička, takže se asi budu muset převlíkat pod spacákem. Markétka vymyslela super převlíkámu—pod postelí. Tak to musím zkusit taky...

8:02

Snídaně byla zase vydatná, teď se ještě sbalíme, trochu tady uklidíme a pak půjdeme na mši. Našla jsem dva kapesníky, ale nikdo se k nim nehlásí. Tak nevím, co s nima mám dělat. Nejsou náhodou moje? Ani si nepamatuju, že by mně mamka nějaký dávala...

13:38

Mše se trochu protáhla, protože jsme ještě nakonec zpívali. Taky jsme si každý mohl vzít něco z takové velké krabice. Vytáhla jsem si strašně hezkou svíčku, tak ji asi dám mamce k narozeninám. Skoro všichni už odjeli, ale nám jede autobus až ve 14:30, takže jsme ještě mohli natočit rozhovory do kamery. Měla jsem velkou trému, ale nakonec jsem tam něco řekla, snad to nebude trapas.

14:03

Odjíždíme od Erlebachovy boudy (ještě jsme si stihli nabrat pohlednice zadarmo a nakoupit nanuky v místním obchůdku – měli tam i levný plyšáky, jen za dvě koruny, chtěla jsem si jednoho koupit, ale pak i Helča řekla, že stojí 2, ale eura). Rozloučili jsme se s otcem Šlégrem a Romanou a už jsme svištěli dolů do Špindlu.

14:45

Konečně odjíždíme. Autobus je narvaný k prasknutí, sedíme tři až čtyři na jednom sedadle a někteří v uličce, ale jedeme. Do Letovic máme dorazit až v sedm večer. To zase bude cesta...

20:23

Milý deníčku, konečně ležím ve své posteli. Cesta dopadla dobře a rodiče nás nezapomněli v Letovicích vyzvednout. Myslím, že akce dopadla podle plánu. Už se těším, až si o ní zítra na klubku pokecáme. Tak dobrou.

(vybráno ze zážitků členek Misijního klubka)

Bесеda o Izraeli

V pátek 18. dubna jsme měli možnost navštívit besedu o Izraeli, která se konala v půdním sále naší olešnické radnice. Evangelický farář, který v Izraeli dělá už dlouhá léta průvodce, nám promítal fotky ze zájezdu do Svaté země, doprovázené zajímavým komentářem. Bylo až obdivuhodné jaké složité názvy měst, pohoří, oblastí atd. si dokázal zapamatovat. Osobně jsem si také zkoušela některé z nich vryt do paměti, ale jen co řekl další údaj, v tu ránu se mi ten první z hlavy vytratil.

Zájem o tuto besedu mělo nad očekávání mnoho lidí, sál skoro ani nestačil. Židle se přinášely neznámo odkud a když už ani nebyla místa, kam je postavit, lidé zůstávali stát. I přes toto nepohodlí si myslím, že je povídání uchvátilo natolik, že si ani neuvědomili, že už jim dolní končetiny začínají pomalu odumírat...

Myslím, že se tahle „přednáška“ veřejnosti líbila a že bychom jistě v budoucnu uvítali další, zase na nějaké jiné zajímavé téma.

Verča Vojtová

První máj,

první máj, hraj muziko hraj. Ráno nás budí hudba z místního rozhlasu. Řádně se ustrojíme (jednou za pět let do spartakiádního dresu, jinak stačí pionýrský kroj), připneme červený karafiát za 2 Kčs a s mávátkem v ruce vyrážíme směr Kunštát na prvomájový průvod. Cestou si prohlížíme domy vyzdobené sovětskými vlajčkami a holubicemi míru a potom v průvodu máváme našim „svobodně zvoleným“ představitelům na tribuně.

Možná, že při tomhle úvodu si někdo nostalgicky zavzpomínal na „staré dobré časy“, ale doufám, že většina z nás je velmi ráda, že tahle fraška už našťastí skončila. Povinné průvody sice skončily, ale svátek, pro nás křesťany Josefa dělníka, pro ostatní svátek práce, našťastí zrušen nebyl. Co s ním? Většina z nás si naplánuje co nejvíc práce, další pro změnu nedělají vůbec nic a třetí skupina odpočívá aktivně. K té poslední skupině se letos 1. května připojilo i padesát olešnických farníků, kteří se spolu s dalšími dvěma autobusy vydali na pout' na Svatý Kopeček u Olomouce. Deštivé ráno nám nic neubralo na dobré náladě a takřka včas jsme dorazili do cíle naší cesty - Svatý Kopeček. Společně s o. Pavlem, tamním duchovním správcem o. Josefem Doubravou a jáhnem Ladislavem jsme slavili mši svatou. Po jejím skončení jsme mohli obdivovat krásu poutního kostela a k radosti hlavně dětí jsme se nasměrovali k místní ZOO. Zvířata byla velice klidná, na rozdíl od našich ratolestí, ale všechno jsme zvládli bez úhony a žádné dítě nebylo ztraceno ani sežráno. Nadšení ze zvířátek bylo tak velké, že nám nevadila ani absence farního papouška Árona.

Na zpáteční cestě jsme si ještě prohlédli náměstí a morové sloupy v Olomouci a v kostele v Dubu jsme měli krátkou májovou. Ukázalo se, že děti s panem farářem si zvířátka nejen prohlížely, ale také četly informační tabule. Při zpáteční cestě v soutěži „Znáte ZOO?“ předvedli všichni výborné znalosti a my ostatní jsme se dobře pobavili.

Na závěr děkujeme hlavnímu organizátorovi a všem, kteří jeli a vytvořili dobrou atmosféru.

účastnice zájezdu

Naše rodiny v Rokytnici

Jistě jste si všimli, že měsíc květen nám přinesl nejen krásné počasí, aletaké spoustu famích akcí. Jednou z nich byl společný víkend rodin v Rokytnici. Tento víkend byl vskutku výjimečný. Hlavně tím, že trval více než dva dny.

Ve středu 7. května odpoledne jsme vyrazili. Každá rodina či seskupení startovala v jiný čas a jiným autem. Tím „seskupením“ myslím členy výpravy, kteří pokrevně nepatřili k žádné rodině, ale akce se účastnili, např. já. Náš cíl byl jasný: fara v Rokytnici! Shodou okolností se nás na faře sešlo tolik, kolik bylo nahlášeno (s Áronem, který nesmí nikde chybět, celkem padesát dva). Ubytovali jsme se a protože bylo už docela pozdě, rychle jsme se domluvili na další den a pak jsme šli spát.

Spalo se krásně, teda aspoň mně. Horší to bylo se vstáváním, ale i to se dalo zvládnout. Po snídani jsme si udělali svačiny a hurá na první výlet. Dojeli jsme auty k lanovce, která nás vyvezla do výšky 909 m nad mořem, a pak jsme se vydali pěšky k prameni Labe. Náš cíl byl vysoký, možná proto ho zdolala jen část výpravy. Druhá část se po usilovném stoupání v propadajícím se sněhu s promočenými botami a dětmi navěšenými na všech končetinách otočila a zamířila zpět na „základnu“. Nakonec jsme dobře udělali, protože pramen Labe byl stejně pod velkou sněhovou závějí. Pravdou je, že skupinka, která šla déle, se více opálila. Ale to nám nevádí, protože my jsme si zatím na faře otevřeli kadeřnictví a masážní služby. Chvilí poté, co druhá skupinka dorazila, jsem šli do místního kostela na mši svatou, kterou sloužil náš pan farář. Hned po mši následoval další záchytný bod dne, večere. Tu nám, jako všechno jídlo, připravily obětavě přítomné maminky a moc jim za to děkujeme. Po večeri nám holky zahrály na dobrou noc večerníček „O červené kedlubně“. A pak už jsme šli spát.

Ráno jsme byli při snídani seznámeni s plánem na den: „...dneska pojedeme do Jablonného ke svaté Zdislavě ... Oběd máme domluvený ... Dělejte si to, jak chcete, ale v osm hodin odjíždíme.“ A protože bylo něco po třičtvrtě na osm, byl nejvyšší čas dožvýkat poslední sousto snídaně a vydat se na cestu. Jelikož kolona našich dvanácti aut se nedala udržet, začali jsme mši svatou v Jablonném v menším počtu. Během mše se však dostavili i zbloudilí spolupoutníci a tak jsme do krypty pod kostelem šli v plném počtu. U hrobu svaté Zdislavy jsme se pomodlili litanie. A protože už nastal čas oběda a začalo nám kručet v břiše, šli jsme na oběd. Po obědě jsme jeli na hrad Lemberk, odtud jsme došli k prameni sv. Zdislavy, kde jsme se napili léčivé vody. Některým z nás, zejména klukům, napití nestačilo, a proto do vody strčili celou hlavu. Naštěstí bylo teplo a tak uschli ještě dřív, než jsme došli zpět k autům. Přesunuli jsme se ke „Sloním skalám“, kde jsme vyzkoušeli své horolezecké umění. Naším dalším cílem byl Ještěd. Většina se ale rozhodla, že po zkušenosti z loňského roku už na Ještěd nepojedou, a ukecána dětmi, odjela raději do aquaparku. Na Ještěd jsme se tedy vydali jen dvěma auty. Rozdíly oproti loňsku byly značné. Zatímco loni se šplhalo do kopce ze spodního parkoviště v mímě prudkém dešti a na hoře nebylo přes hustou mlhu pomalu vidět ani vrchol Ještědu, letos jsme vyjeli auty až

na parkoviště pod Ještědem a navíc se nám ve slunečném počasí naskytl nádherný výhled do kraje. A aby toho štěstí nebylo málo, tak jsme stihli i ten aquapark.

V sobotu jsme udělali túru kolem Rokytnice. Odpoledne jsme se úplně rozdělili a každý jel, kam chtěl. Možností bylo několik. Do Harrachova, na motokáry, do přírody atd. My holky jsme si udělaly vlastní program: šly jsme natrhat kytky a navázaly jsme z nich malé kytičky pro maminky ke dni matek. Sobotní večer jsme zahájili rozjímavou modlitbou k Duchu svatému v kostele. Potom jsme zapálili venku oheň a opekli si špekáčky. Ani na kulturu jsme nezapomněli. Krátký kulturní program zahájila módní přehlídka na téma „školačka in“, dále následovala škola triků a reklamy a na závěr loutkové divadlo. Celý vyčerpaní a plni zážitků jsme vlezli do postelí.

Další den ráno byl samozřejmě spojený s balením věcí a úklidem. Po snídani jsme se rozloučili a postupně jsme odjížděli domů, jak kdo potřeboval. Všichni jsme šťastně dojeli a v téměř celém složení jsme se sešli v Ústupě na pouti, čímž jsme krásně zakončili náš „výlet“.

Markéta

Svěcení varhan

Dne 4. května proběhlo v Trpíně svěcení nově opravených varhan.

Ale začneme hezky od začátku: tyto varhany postavil v roce 1840 František Svítíl. Informuje nás o tom nápis napsaný rukou samotného autora: „Fecit me Franciscus Switil Organifex civis Neostadiensis Anno MDCCCXL“ (Vyrobil mne František Svítíl, varhanář a občan novoměstský, roku 1840). Zajímavé také je, že Svítíl nebyl vyučený varhanář.

A teď už k průběhu slavnosti. Vše začalo slavnostní mší svatou, kterou celebraval mons. Josef Socha. Po ní následoval koncert. Na varhany hrál organolog královéhradecké diecéze Václav Uhlíř. Pak byla přednáška o tom, jak restaurování probíhalo. Vedl ji varhanář Dalibor Michek, který tyto varhany opravoval. Na fotografiích, které nám ukázal, bylo zřejmé, že varhany opravu opravdu potřebovaly. Řekl nám také jednu zajímavost - píšely, vyrobené z cínu, časem podlehnou tzv. „cínovému moru“ a rozpadnou se na bílý prášek (pozn. red. - cínový mor je samovolný fyzikální proces, při kterém se kovový cín mění na práškovou šedou formu (rekrytalizace) kvůli nízkým teplotám prostředí (už pod 13,2 °C), ohrožuje především varhanní kov historických nástrojů a lze jej zastavit jen zahřátím materiálu nad 20 °C a udržováním této teploty).

Ke krásnému, slavnostnímu dni přispělo i hezké počasí, což znamená, že se vše dobře vydařilo. Večer byl celý slavnostní program završen májovou pobožností a na varhany již hrál náš stálý varhaník Ondřej Vaverka.

Helenka Vaverková

Farní pouť k svatému Janu Nepomuckému

Šťasten, kdo nechybuje jazykem, kdo neslouží nehoďnému

Na svátek sv. Jana jsme se vypravili na pouť na Zelenou Horu u Žďáru nad Sázavou. Autobus nás zavezl až pod vrcholek. Donedávna byl kostel obrostlý stromy, takže nebyl vůbec vidět. Dnes jsou stromy vykácené a kostel opět svítí do krajiny.

Po litaniích ke sv. Janu následovala koncelebrovaná mše svatá. Po ní nám P. Vladimír Záleský vyprávěl něco z historie kostela sv. Jana i původně klášterního kostela Panny Marie dole pod Zelenou horou. Kostel sv. Jana si objednal opat cisterciáckého kláštera od svého přítele Jana Santiniho Aichela. Ten stavbu navrhl na půdorysu pěticípé hvězdy, atributu sv. Jana Nepomuckého, a vtiskl jí svůj nezaměnitelný styl barokní gotiky. Pěticípá hvězda se objevuje jak v půdorysu stavby, tak i na zdobení stropu, na stěnách i v ambitech. Dnes je významnou kulturní památkou a je zapsán na seznam světového kulturního dědictví (UNESCO).

Děšť, který nás při odchodu ze Zelené Hory překvapil, nic neubral na kráse a vznešenosti těchto míst a prožitku z bohoslužby. Duha, která se po dešti nad kostelem klenula, umocnila slavnostní zážitky. Přejme si jen, aby odkaz sv. Jana - věrnost Bohu a Církvi - ovládal i nadále naše srdce.

účastnice zájezdu

Pochod pro život

„Národ bez dětí je národem bez budoucnosti. Takový národ je prokletý. V roce 2050 bude v Evropě chybět 129 milionů lidí. Kdo zaplní jejich místo? Myslíte, že je to tak daleko? Že se toho nedožijete? Máte lásku ke svým již narozeným dětem nebo žijete způsobem „po nás potopá“?“ Takováto hesla zněla Prahou na trase ze Staroměstského náměstí k Václavskému náměstí v sobotu 29.3.2008 při Pochodu pro život. Zněla z úst pravoslavného kněze Libora Halíka. On i jeho amplion byli připraveni docela dobře. Zdálo se mi, že i pořadatelé jsou z toho poněkud nervózní. Obyvatelé a návštěvníci Prahy tak měli možnost vidět několik stovek účastníků jinak pokojného průvodu. Ti z nich, co uměli česky, pak mohli zaregistrovat myšlenky a hesla pro život a na obdržených letáčcích se seznámit s informacemi, které by se k nim jinak přes bariéru sdělovacích prostředků těžko dostaly.

Účastníky pochodu nebylo možné počítat na statisíce, jako třeba v USA. V průvodu také nešli žádní biskupové. Jediný Karel Otčenášek, který se v minulosti akce pravidelně zúčastňoval, už nemůže moc na nohy, tak alespoň

sloužil mši svatou, která akci předcházela. Sídelní biskupové zaslali alespoň pozdravné listy, když už kvůli svému pracovnímu zaneprázdnění nemohli přijít osobně.

Od uzákonění potratů (v roce 1957) do roku 2007 byly v potratových komorách (odmítám použít slova zdravotní zařízení) naší malé země usmrceny tři miliony nenarozených dětí. Zdá se, že většina našich spoluobčanů tento fakt vnímá celkem v pohodě, pokud o něm vůbec vědí.

Možná někdo řekne: „Já s potraty nesouhlasím, dávám dobrý příklad svým životem, posílám příspěvky organizacím, které podporují ženy v těžké životní situaci, modlím se na tyto úmysly, ale dejte mi pokoj s nějakými demonstracemi.“ I když si těchto lidí vážím, přesto jsem přesvědčen o nutnosti upozornit ostatní členy společnosti na páchané zlo a dát veřejně najevo svůj názor, třeba i na ulici. Protože nepředpokládám brzký zánik kultury smrti v naší zemi, chtěl bych jet na Pochod pro život příští rok znovu. Pokud se někdo z farnosti přidá, budu rád.

Jan Novotný

Letní famí tábor

Letos naše farnost opět pořádá letní tábor pro děti. Po třech chaloupkách prožitých na faře v Rudíkově u P. Václava Knotka chceme tento rok udělat tábor v přírodě. Jistotu zděné budovy a s tím spojeného komfortu vyměníme za pobyt ve stanech na odlehklém místě nacházejícím se na krásné louce obklopené hustými lesy mezi Jedovnicemi a Bukovinkou.

Kdo má chuť a odvahu, ať jede s námi! Přihlášky jsou od této neděle (25.5.2008) na oltáři Panny Marie, které také celou akci svěřujeme. Přihláška bude k dispozici také na internetových stránkách farnosti. Vyplněnou přihlášku odevzdejte do 8.6.2008 u Novotných na ul. Křtěnovské č.p. 161.

Zveme také všechny, kteří by se jakýmkoliv způsobem rádi na přípravě a realizaci tábora podíleli, aby se ozvali Vítovi Plíhalovi (tel. 608 531 152). Předem děkujeme za jakoukoliv pomoc.

Vaši táboroví vedoucí

Mladí míří na Velehrad

Není tomu tak dávno, co se v jihočeském Táboře uskutečnilo Celostátní setkání mládeže. Mnozí účastníci jistě rádi vzpomínají na týden nabytý zážitky a poznáváním nejen duchovních hodnot, víry, Krista, ale též nových přátel. Rok utekl jako voda a Sekce pro mládež ČBK a Sekcia pre mládež KBS pořádají ve dnech 18. - 20. července 2008 na Velehradě setkání nové - větší, otevřené mladým lidem mnoha národů a vyznání.

Toto setkání nese záhadný název ActIv8 (čti ektivejt). Česky bychom to mohli přeložit jako Sk 1,8 – je to odkaz na biblický citát, vyjadřující motto letošního Světového dne mládeže: „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky.“ Zároveň anglické slovo activate znamená pohnout, spustit – tedy podnítit k aktivitě.

Důvodem k velehradskému setkání české a slovenské mládeže je fakt, že Svátý otec Benedikt XVI. pozval na tyto dny mladé celého světa do australského Sydney. Ne každý si ovšem dalekou cestu může dovolit. Proto se mladí setkají na Velehradě, kde díky přenosové technice TV NOE uvidí v přímém přenosu své vrstevníky na opačném konci světa, budou se moci na dálku účastnit liturgie sloužené papežem a zároveň přímo na vlastní kůži zažijí onen neopakovatelný pocit přítomnosti tisíců vrstevníků, který doprovází všechna velká setkání.

A co ActIv8 nabízí? Předně je to nabídka duchovního setkání, tentokrát e umocněného každodenním prožíváním univerzality církve. Deset tisíc Čechů a Slováků utvoří jednotu s mladými lidmi z celého světa, shromážděnými za oceánem. Nebudou chybět ani slavnostní mše svaté, křížová cesta, modlitba růžence. Na účastníky čeká mnoho sportovních, kulturních, uměleckých aktivit – koncerty, workshopy.

Důležitou součástí celého setkání bude benefiční koncert slovenské skupiny Tretí deň a amerických SonicFlood. Výtěžek z tohoto koncertu bude použit na aktivity známého misionáře P. Petera Krenického na Zakarpatské Ukrajině.

Radek Šoustal

Rok svatého Pavla v brněnské diecézi 2008 - 2009

Loni, 28.6.2007, v předvečer slavnosti sv. Petra a Pavla během modlitby nešpor v Bazilice sv. Pavla za hradbami v Římě vyhlásil papež Benedikt XVI. rok věnovaný svatému Pavlovi, a to při příležitosti příprav oslavy 2000. výročí narození tohoto apoštola. „Pavlovský“ rok bude probíhat od 29.6.2008 do 29.6.2009.

Svátý Pavel je společně se svatým Petrem jeden z hlavních patronů naší diecéze i jejího hlavního chrámu na Petrově.

V brněnské diecézi bude Rok svatého Pavla slavnostně zahájen pontifikální bohoslužbou 29.6.2008 v 9.00 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně, na kterou jste všichni zváni. Mše bude přenášena Radiem Proglas.

Po ní bude kolem katedrály připraven „svatopavelský jarmark“, malé občerstvení, příjemné posezení, pro děti skákací hrad. Zájemci mohou navštívit expozici Diecézního muzea Vita Christi i výstavu v kryptě katedrály Světové chrámy na dlani.

Diecézní pout' rodin a farností s otcem biskupem ve Žďáru nad Sázavou se bude konat v **sobotu 30. srpna 2008** od 9.00 do 16.00 hodin. Motto letošní Diecézní pouti rodin ve Žďáru nad Sázavou koresponduje s tím, že Svátý otec Benedikt vyhlásil od června 2008 Rok svatého Pavla. Proto i heslo pouti zní „Lámeme jeden chléb, tvoříme jedno tělo.“

Ve dnech 9.-13.7.2008 se v Brně koná **Katolická charismatická konference**, více www.cho.cz

Jáhenské svěcení

V sobotu **12. 7. 2008** v 9 hodin přijmou v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho jáhenské svěcení čtyři bohoslovci brněnské diecéze:

– absolvent Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci **Jan Krbec** (*1981) ... z farnosti Třešť

– a tři bohoslovci, kteří ukončili svá studia na Papežské lateránské univerzitě v Římě: **Mgr. Dr. Jiří Bůžek** (*1971) ... z farnosti Brno - Zábrdovice

Ing. Jan Kotík (*1978) ... z farnosti Křižanov

Mgr. Robert Procházka (*1975) ... z farnosti Okříšky

Současně s nimi přijmou svěcení ke stálému diaconátu:

Ing. Miroslav Bareš (*1961) ... z farnosti Zbraslav

Mgr. Rudolf Chaloupka (*1952) ... z farnosti Brno - Starý Lískovec

Mgr. Ing. Rudolf Staněk (*1964) ... z farnosti Šlapanice u Brna

Mgr. Jan Špilár (*1964) ... z farnosti Brno - dóm

Do jáhenské služby vyprošujeme všem novým jáhnům hojnost Božích milostí.

Kněžské svěcení

V sobotu **28. 6. 2008** v 9 hodin přijmou v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho kněžské svěcení tři kandidáti kněžské služby

ThLic. Jan Bezděk (*1972) ... z farnosti Dřemovice

Mgr. Bohumil Urbánek (*1981) ... z farnosti Uherčice u Hustopečí

Mgr. Stanislav Váša (*1976) ... z farnosti Netín

Do kněžské služby vyprošujeme všem novokněžím hojnost Božích milostí.

Výročí

18.6.2008 se dožívá 55 let **R. D. Stanislav Tvarůžek**, farář ve farnosti Kamenice u Jihlavy a excurrento administrátor ve farnosti Chlum u Třebíče.

23.6.2008 se dožívá 45 let a 26.6.2008 oslaví 20 let kněžství **R. D. Roman Strossa**, farář ve farnosti Batelov.

25.6.2008 oslaví 30 let kněžství **R. D. František Sadílek**, farář ve farnosti Moravský Krumlov, excurrento administrátor ve farnostech Kadov u Miroslavi, Petrovice u Moravského Krumlova a Vémyslice a děkan děkanství moravskokrumlovského.

30.6.2008 oslaví 35 let kněžství **Mons. prof. ThDr. Ladislav Tichý**, vedoucí katedry biblických věd na CMTF UP v Olomouci.

Gratulujeme a vyprošujeme hojnost Božího požehnání

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni :**

dne 13.4.2008 Max Najman

nar. 13.12.2007 v Praze

dne 13.4.2008 Nela Kadlecová

nar. 2.11.2007 ve Svitavách

dne 13.4.2008 Pavel Jančev

nar. 16.2.2008 v Boskovicích

Na poslední cestě **jsme vprovodili :**

dne 25.3.2008 pana Františka Janču, nar. 26.2.1939

dne 12.4.2008 pana Zdeňka Schustera, nar. 10.9.1927

dne 5.4.2008 pana Josefa Věstinského, nar. 7.7.1952

dne 7.5.2008 pana Josefa Pešu, nar. 12.12.1945

dne 24.5.2008 paní Marii Toncrovou, nar. 1.2.1928

K **prvnímu svatému přijímání** v neděli 1. června v 10.30 přistoupí v naší farnosti tyto děti:

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, nám. Míru 86, 679 74 Olešnice, tel.: 607 177 690, 516 463 117, email: olesnice@katolikcz. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Příspěvky jsou redakčně upraveny. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolikcz>.